

A registered Political Party
ECI Registration No. 56/89/2011/PPS-I

ಮೈ ಹೀ ಭಾರತ್ ಘೋಷಣೆ

ಡಾ. ಸುಬೋಧ್ ಚಂದ್ರ ರಾಯ್
 ಎಂ.ಎಸ್ಸಿ., ಪಿಹೆಚ್.ಡಿ., ನ್ಯಾಯಶಾಸ್ತ್ರ ಪದವಿ.
ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷ

ಭಾರತ, ಅಂದರೆ ಇಂಡಿಯಾ, ಸ್ವತಂತ್ರ, ಸಾರ್ವಭೌಮ, ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ರಾಷ್ಟ್ರವೆಂದು ಸಾರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಒಂದು ಮೂಲಭೂತ ತತ್ವವು ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಇಚ್ಛೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತದೆ, ಅವರ ಆಸೆಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವುದನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ನಾವು ಭಾರತವನ್ನು ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುವ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವೆಂದು ಬಪ್ಪಿಕೊಂಡರೆ, ಇಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನೂ ಈ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಇಚ್ಛೆಯ ನೇರ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯೆಂದು ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ, ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜನರನ್ನು ಬಾಧಿಸುತ್ತಿರುವ ವ್ಯಾಪಕ ಹಸಿವು, ಅನಕ್ಷರತೆ, ನಿರುದ್ಯೋಗ ಮತ್ತು ಅನಾರೋಗ್ಯ, ರಾಜ್ಯದ ಮನಸ್ಸೋಇಚ್ಛೆಯ ಮತ್ತು ಅನಿಯಂತ್ರಿತ ಕ್ರಮಗಳು ಕಾನೂನು ಅಧಿಕಾರದ ಮುಸುಕಿನಲ್ಲಿ, ಮತ್ತು ಸಮಾಜದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಂತವನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವ ವ್ಯಾಪಕ, ಅಂತರ್ಗತ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರ - ಇವೆಲ್ಲವೂ ನಮ್ಮ ಸಂಪೂರ್ಣ, ಪ್ರಶ್ನಾತೀತ ಮೌನವನ್ನು ಬಯಸುತ್ತವೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಈ ನಾಟಕವು ಯಾವುದೇ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮ ಸ್ಪಷ್ಟ, ಸಾಮೂಹಿಕ

ಒಪ್ಪಿಗೆಯಿಲ್ಲದೆ ಈ ಹೇಯ ವಾಸ್ತವತೆಗಳು ಯಾವುದೂ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ತಂದೆಯು ತನ್ನ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಪೋಷಣೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸುವಂತೆಯೇ, ರೈತರು ಇಡೀ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಪೋಷಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದು ತಾರ್ಕಿಕವಾಗಿ ಸಾಮೂಹಿಕ ಕೃಷಿ ಸಮುದಾಯವನ್ನು "ರಾಷ್ಟ್ರದ ಪಿತಾಮಹ" ಎಂಬ ನ್ಯಾಯಯುತ ಬಿರುದಿಗೆ ಏರಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೂ, ಹಸಿವು ಮತ್ತು ಸಾಲದಿಂದ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಪ್ರೇರೇಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೈತರ ಭಯಾನಕ ವಾಸ್ತವತೆಯನ್ನು ನಾವು ಎದುರಿಸಿದಾಗ, ಈ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಭಾರತವು ತನ್ನ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅವಮಾನವನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಮರೆಮಾಡಬಹುದು? ಈ ಕಟುವಾದ ವಿರೋಧಾಭಾಸವು ಕೇವಲ ಒಂದು ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ: ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಸೋಗಿನಲ್ಲಿ, ಈ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಜನರು ನಿರಂತರ, ತಿರಸ್ಕಾರಾರ್ಹ ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಮೂಲ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವ ಮೊದಲು, ವ್ಯಾಪಕ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸೋಣ. ಸಾರ್ವಜನಿಕರು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಮುಖ್ಯ ಅಡಚಣೆಯೆಂದು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿ, ಎಲ್ಲಾ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿಯೂ ಅದರ ನಿರ್ಮೂಲನೆಗೆ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಆಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ದೇಶದಿಂದ ಅಕ್ರಮವಾಗಿ ಸಾಗಿಸಲಾದ ಕೋಟ್ಯಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಮರಳಿ ತರಲು ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಇಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿರ್ಣಾಯಕ ಪ್ರಶ್ನೆ ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತದೆ: ಇದು ಈ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಬಹುಪಾಲು ಜನರು ಅಂತರ್ಗತವಾಗಿ ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕರು ಎಂದು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆಯೇ? ಅಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಒಂದು ಕಲ್ಪಿತ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ? ಸ್ಥಾಪಿತ ಕಾನೂನು ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸದೆ ಇಂತಹ ದೊಡ್ಡ ಮೊತ್ತಗಳನ್ನು ವಿದೇಶಕ್ಕೆ ವರ್ಗಾಯಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಇದು ಈ ದರೋಡೆಗೆ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಮೌನ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಸೋರುವ ಮಡಕೆಯಲ್ಲಿ ನೀರು ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸತ್ಯ, ಆದರೂ ನಾವು ನಿಖರವಾಗಿ ಅಂತಹ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನೀರನ್ನು ಸುರಿಯಲು ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತೇವೆ. ಈ ದೋಷಪೂರಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಲು ಅಥವಾ ಬದಲಾಯಿಸಲು ನಿರಾಕರಿಸುವ ಮೂಲಕ, ನಾವು ನಿರಂತರ, ವ್ಯಾಪಕ ವ್ಯರ್ಥವನ್ನು ಖಾತರಿಪಡಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಆದರೆ ಉಪ್ಪನ್ನು ಅದರ ಲವಣಾಂಶದಿಂದ ಹೊರಹಾಕಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಂತೆಯೇ, ಈ ರಾಷ್ಟ್ರದಿಂದ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರವನ್ನು ನಿರ್ಮೂಲನೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅನ್ಯಾಯವು ಈ ರಾಜ್ಯದ ಅಡಿಪಾಯವನ್ನು ರೂಪಿಸುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು, ನಾವು "ಕಾನೂನುಗಳು" ಎಂದು ಕರೆಯುವ ನಿಯಮಗಳು ಮತ್ತು ನಿಬಂಧನೆಗಳ ನಿಜವಾದ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. ಶತಮಾನಗಳಿಂದ, ಬ್ರಿಟಿಷರು ಈ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಒಂದೇ ಒಂದು ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಆಳಿದರು: ಅದರ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಅಡೆತಡೆಯಿಲ್ಲದ ಶೋಷಣೆ ಮತ್ತು ದರೋಡೆ. ರಕ್ತವನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸೆಳೆಯಲು ದೇಹದ ಅಂಗಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವಂತೆಯೇ, ಭಾರತವರ್ಷದ ಜನರನ್ನು ಅನೇಕ ಕಾನೂನುಗಳಿಂದ ಕಟ್ಟಲಾಯಿತು. ಈ ಕಾನೂನುಗಳು ಅವರನ್ನು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಗುಲಾಮರನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿದವು.

ಈ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಯ ಹೊರತಾಗಿಯೂ, ಅನೇಕರು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಕನಸು ಕಾಣಲು ಧೈರ್ಯ ಮಾಡಿದರು, ಗಲ್ಲಿಗೇರಿಸುವಿಕೆಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಹೇಳಲಾಗದ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡರು. ಪಂಜಾಬ್‌ನ ಜಲಿಯನ್‌ವಾಲಾ ಬಾಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ನಿರಾಯುಧ, ಮುಗ್ಧ ಪುರುಷರು, ಮಹಿಳೆಯರು ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳ ಹತ್ಯಾಕಾಂಡದಲ್ಲಿ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಆಡಳಿತಗಾರರು ಯಾವುದೇ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವನ್ನು ತೋರಿಸಲಿಲ್ಲ, ಇದು ತಾರತಮ್ಯವಿಲ್ಲದ ಗುಂಡಿನ ದಾಳಿಯಿಂದ ನಡೆಸಲ್ಪಟ್ಟ ಹತ್ಯಾಕಾಂಡ. ಈ ಭಯಾನಕ ಕೃತ್ಯವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ "ಸ್ಥಾಪಿತ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ಪ್ರಕಾರ" ನಡೆಸಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ನಮಗೆ ತಿಳಿಸಲಾಯಿತು. ಈ ಭೂಮಿಯ ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಮತ್ತು ವಿಮೋಚನೆಯ ಯಾವುದೇ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ನಂದಿಸುವ ಸ್ಪಷ್ಟ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟ್ ಈ "ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು" ರಚಿಸಿದೆ ಎಂದು ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ.

ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಪುಸ್ತಕಗಳು ಆಗಸ್ಟ್ 15, 1947 ರಂದು "ಭಾರತ" ಎಂಬ ಪ್ರದೇಶವು ಸ್ವತಂತ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಿ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿತು, ನಮ್ಮ ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟಗಾರರ ಕನಸುಗಳನ್ನು ನನಸಾಗಿಸಿತು ಎಂದು

ಸಾರುತ್ತವೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗಮನಿಸಿದರೆ, ಅಂದು, ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಇತರ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಕಾನೂನುಗಳಂತೆ, ಕೇವಲ ಇನ್ನೊಂದು ಕಾಯಿದೆ - "ಭಾರತ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕಾಯಿದೆ, 1947" - ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿತು ಎಂದು ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಾಗ, ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗಿ ಯಾರೂ ಈ ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ನೋಡಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಆ ದಿನ ದೇಶವು "ಸ್ವತಂತ್ರ" ವಾಯಿತು ಎಂದು ಅವರು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿದ್ದಾರೆ ಅಥವಾ ರೇಡಿಯೊದಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದ್ದಾರೆ ಅಷ್ಟೆ. ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ, ಈ ಕಾಯಿದೆಯು "ಭಾರತವನ್ನು" ಸ್ವತಂತ್ರ ದೇಶವೆಂದು ಸ್ಥಾಪಿಸಲಿಲ್ಲ. "ಭಾರತ"ದ ಹಿಂದಿನ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಪ್ರದೇಶದೊಳಗೆ, ಕಾಯಿದೆಯು ಕೇವಲ ಎರಡು "ಹೊಸ ಡೊಮಿನಿಯನ್‌ಗಳನ್ನು" ಸೃಷ್ಟಿಸಿತು: "ಭಾರತ" ಮತ್ತು "ಪಾಕಿಸ್ತಾನ". ಈ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ವಸಾಹತು "ಭಾರತ" ಇದ್ದಲ್ಲಿ, ಅದನ್ನು ಕೇವಲ ಎರಡು ಭಾಗಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಲಾಗಿದೆ - ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ಅನುಕೂಲಕ್ಕಾಗಿ ಎರಡು ವಸಾಹತುಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತದೆ, ಕಾನೂನು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ "ಹೊಸ ಡೊಮಿನಿಯನ್‌ಗಳು" ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ನಿರ್ಣಾಯಕವಾಗಿ, ಪ್ರತಿ ಡೊಮಿನಿಯನ್‌ನ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹಕ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರನ್ನು - ಗವರ್ನರ್-ಜನರಲ್ - ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರವು ಆಯಾ ಡೊಮಿನಿಯನ್‌ನ ಜನರೊಂದಿಗೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕಾಯಿದೆಯು ಸೂಚಿಸಿದೆ. ಬದಲಾಗಿ, ಬ್ರಿಟಿಷ್ ರಾಜನು ಗವರ್ನರ್-ಜನರಲ್ ಅನ್ನು ನೇಮಿಸಿದನು, ಇದನ್ನು ಭಾರತ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕಾಯಿದೆ, 1947 ರ ಸೆಕ್ಷನ್ 5 ರಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

"ಭಾರತ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕಾಯಿದೆ" ಎಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ಕಾಯಿದೆಯಲ್ಲಿ "ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ" ಎಂಬ ಪದವೇ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಿಸದಿರುವುದು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರ ಸಂಗತಿ. ಒಂದು ವರ್ಷದ ಮೊದಲು, 1946 ರಲ್ಲಿ, ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರ್ಕಾರವು ಡೊಮಿನಿಯನ್‌ಗಾಗಿ ಸಂವಿಧಾನವನ್ನು ರಚಿಸಲು ಸಂವಿಧಾನ ಸಭೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿತು. ಈ ಸಂವಿಧಾನ ಸಭೆಯ ಯಾವುದೇ ಸದಸ್ಯರು "ಭಾರತದ ಪ್ರಜೆಗಳು" ಅಲ್ಲ ಎಂದು ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಅತ್ಯಗತ್ಯ. "ಭಾರತದ ಪ್ರಜೆ" ಎಂಬ ಪದವು ಜನವರಿ 26, 1950 ರಂದು ಜಾರಿಗೆ ಬಂದ "ಭಾರತ ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿ" ಮೊದಲು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಕನಿಷ್ಠ ಆ ದಿನಾಂಕದವರೆಗೆ, ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಪ್ರದೇಶದ ಎಲ್ಲಾ ನಿವಾಸಿಗಳು ಕಾನೂನುಬದ್ಧವಾಗಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್

ಪ್ರಜೆಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ, ಆ ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲವೂ ಅಂತರ್ಗತವಾಗಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ರಾಜನ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಒಳಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಅದೇ ಸಂವಿಧಾನವು ಭೂಮಿಯ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ಕಾನೂನಾಗಿ ಉಳಿದಿದೆ ಮತ್ತು ಬಯಸಿದರೂ ಸಹ, ಈ ದೇಶದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ನಾಗರಿಕರು ಅದನ್ನು ಹೊಸದರೊಂದಿಗೆ ಬದಲಾಯಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಸಂವಿಧಾನವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಅದರ "ಮೂಲ ಲಕ್ಷಣಗಳಿಗೆ" ತಿದ್ದುಪಡಿಗಳನ್ನು ನಿಷೇಧಿಸುವ ಸುಪ್ರೀಂ ಕೋರ್ಟ್ ತೀರ್ಪಿನಿಂದ ತಡೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಸುಪ್ರೀಂ ಕೋರ್ಟ್ ಅನ್ನು ಅದೇ ಸಂವಿಧಾನದ ನಿಬಂಧನೆಯಡಿಯಲ್ಲಿ ರಚಿಸಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮರೆಯಬಾರದು.

ಇದರರ್ಥ ಹಿಂದಿನ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಯಜಮಾನರು ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ಹೇಗೆ ಆಳಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಸಹ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಾಸ್ತವವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ, ನಮ್ಮ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಎಲ್ಲಿದೆ? ಇದನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ವಿವರಿಸಲು, ಈ ಹೋಲಿಕೆಯನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಿ: ಭೂಮಿಯ ಮಾರಾಟದಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟಗಾರನು ತನ್ನ "ಉಪಕಾರದಿಂದ" ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಗುಡಿಸಲನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಖರೀದಿದಾರನು ಖರೀದಿಯ ನಂತರ ಆ ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸಲು ಬದ್ಧನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ಖರೀದಿದಾರನು ಅಗತ್ಯವಿದ್ದರೆ ಗುಡಿಸಲನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಬಹುದು, ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಕೆಡವಲು - ಅಂದರೆ ಅದರ "ಮೂಲ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು" ಬದಲಾಯಿಸಲು - ಮತ್ತು ಕಾಂಕ್ರೀಟ್ ಮನೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಲು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ನಿಷೇಧಿಸಲಾಗಿದೆ. ಮಾರಾಟ ಪೂರ್ಣಗೊಂಡ ನಂತರವೂ ಈ ಷರತ್ತು ಮುಂದುವರಿದರೆ, ಕಾನೂನಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ, ಮಾರಾಟವು ಅಸಿಂಧುವಾಗುತ್ತದೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಮಾರಾಟಗಾರನ ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲಾಗಿಲ್ಲ.

ಈ ಉಪಖಂಡವು ಅಪಾರ ಪ್ರಕ್ಷುಬ್ಧತೆಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಕಷ್ಟಕರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ, ಅಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸಲು ಏಕೈಕ ಮಾರ್ಗವೆಂದು ತೋರಿರಬಹುದು ಎಂದು ನಾವು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, "ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ"ದ ನಂತರ, ಸಂವಿಧಾನವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಲು ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯವಿದ್ದರೆ, ಹಳೆಯದನ್ನು ಬದಲಿಸಲು ಹೊಸದನ್ನು ರಚಿಸಲು ಸಂಸತ್ತಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವಿದೆ ಎಂದು ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿ

ಸ್ವಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳುವ ಒಂದು ವಿಧಿಯನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಸ್ವಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರಿಸಿರುವಂತೆ, ಅಂತಹ ಯಾವುದೇ ಅಂಗೀಕಾರ ವಿಧಿಯು ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಇದರರ್ಥ "ಭಾರತ" ಎಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಡೊಮಿನಿಯನ್‌ಗಾಗಿ ವಿನ್ಯಾಸಗೊಳಿಸಲಾದ ಮತ್ತು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ರಾಜನಿಗೆ ಸೂಕ್ತವಾದ ಸಂವಿಧಾನವನ್ನು ಜನರ ಮೇಲೆ ಭೂಮಿಯ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ಕಾನೂನಾಗಿ ಹೇರಲಾಗಿದೆ. ಇದು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಆಳ್ವಿಕೆ ಮತ್ತು ಶೋಷಣೆಯಿಂದ ಭಾರತದ ಜನರನ್ನು ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ ನಮ್ಮ ಗೌರವಾನ್ವಿತ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟಗಾರರ ಕನಸುಗಳಿಗೆ ತದ್ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಮೋಚನೆಗೆ ಮೂಲಭೂತ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೆಂದರೆ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಶಾಶ್ವತ ದಾಸ್ಯದಲ್ಲಿಡಲು ವಿನ್ಯಾಸಗೊಳಿಸಲಾದ "ಕಾನೂನುಗಳು" ಎಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಯ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ನಿರ್ಮಿತ ಸಂಕೋಲೆಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತುಹಾಕುವುದು.

ಆಗಸ್ಟ್ 15, 1947 ರ ನಂತರವೂ ಮತ್ತು ಜನವರಿ 26, 1950 ರ ನಂತರವೂ, ಈಗ "ಭಾರತ" ಎಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ನಿರ್ಮಿತ ಕಾನೂನುಗಳು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿವೆ. "ಸಂವಿಧಾನ"ದೊಳಗಿನ ನಿಬಂಧನೆಗಳ ಮೂಲಕ, ಈ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ನಿರ್ಮಿತ ಕಾನೂನುಗಳಿಗೆ ಹೊಸ ಜೀವವನ್ನು ನೀಡಲಾಯಿತು, ಶತಮಾನಗಳಿಂದ ಜನರನ್ನು ನಿಶ್ಚಲರನ್ನಾಗಿ ಇರಿಸಿದ ಅದೇ ನಿಬಂಧನೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ದೇಶವು ನಿರ್ದಯವಾಗಿ ಲೂಟಿಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಲೇ ಇದೆ, ಜನರು ಅವರು ಕಷ್ಟದಿಂದ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಾನೂನುಗಳಿಂದ ಚತುರವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಸ್ತುತ ಅಂದಾಜಿನ ಪ್ರಕಾರ ಭಾರತೀಯ ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಮೂವತ್ತು ಮಿಲಿಯನ್ ಪ್ರಕರಣಗಳು ಬಾಕಿ ಇವೆ. ಕನಿಷ್ಠ ಹತ್ತು ಜನರು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪ್ರಕರಣದಿಂದ ನೇರವಾಗಿ ಅಥವಾ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಪ್ರಭಾವಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಊಹಿಸಿದರೆ, ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಮುನ್ನೂರು ಮಿಲಿಯನ್ ಜನರು ಕಾನೂನು ಆತಂಕಗಳಿಂದ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಭಾರವಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂದರ್ಥ. ವರ್ಷದಿಂದ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ನಾವು ಕೇಳುವ "ಸರ್ವಸಂಗ್ರಹ ಬೆಳವಣಿಗೆ" ಎಂಬ ನಿರಂತರ ವಾಕ್ಯಾತುರ್ಯದ ಹೊರತಾಗಿಯೂ ಅವರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸುಧಾರಿಸದಿರುವುದು ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನಲ್ಲ.

ನಾವು ಇನ್ನೂ ನಿಜವಾದ ವಿಮೋಚನೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ದೈನಂದಿನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಆಗಸ್ಟ್ 15, 1947 ಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು, ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಅಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ಮತ್ತು ಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ಪ್ರತಿಭಟನೆಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿದ್ದವು ಮತ್ತು ರಾಯಲ್ ಪೊಲೀಸರು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹೋರಾಟಗಾರರ ಕ್ರೂರ ಕಿರುಕುಳದಿಂದ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಪೊಲೀಸರು, ಕ್ರೌನ್ ಸೇವಕರಾಗಿ, ಸಾರ್ವಭೌಮನ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ನಿರ್ದಯವಾಗಿ ವರ್ತಿಸಲು ಬದ್ಧರಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಇದು ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಾಗುವಂತಿತ್ತು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಭಾರತವು ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ ನಂತರವೂ ಅದೇ ರೀತಿಯ ಪೊಲೀಸ್ ದೌರ್ಜನ್ಯಗಳು ಪ್ರಚಲಿತದಲ್ಲಿರುವುದು ತೀವ್ರವಾಗಿ ತೊಂದರೆಯುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ನಿಜವಾಗಿದ್ದರೆ, ಪೊಲೀಸರು ಈಗ ಯಾರ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ? ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಜನರನ್ನು ಭೂಮಿಯ ಒಡೆಯರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದರೆ, ಅದೇ ಜನರು ಏಕೆ ಪ್ರತಿಭಟಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ? ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿರುವಂತೆ, ನಾವು ಕಾನೂನು ರೂಪಿಸುವವರಾಗಿದ್ದರೆ, ನಾವು ರಚಿಸಿದ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ಮುರಿಯಲು ನಮಗೆ ಏನು ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತದೆ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಎದುರಿಸುವ ಸಮಯ ಬಂದಿದೆ, ಮತ್ತು ನಾವು - ಈ ಭೂಮಿಯ ಜನರು, ನಾವೆಲ್ಲರೂ, ಕೇವಲ ಮನುಷ್ಯರಾಗಿ - ನಾವೇ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ನಾವು "ದೇಶ" ಎಂಬ ಪದದ ನಿಜವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. ಮನುಷ್ಯರು ವಾಸಿಸುವ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ನಾವು "ದೇಶ" ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತೇವೆ. ಮನುಷ್ಯರಿಲ್ಲದೆ, ದೇಶವು ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಅದರ ವಿಶಾಲ ವಿಸ್ತಾರವಿದ್ದರೂ, ಚಂದ್ರನು ನಿರ್ಜನವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದು ದೇಶವಲ್ಲ. ಇದು "ಮನುಷ್ಯರು" ಮತ್ತು "ದೇಶ"ದ ನಡುವಿನ ನಿಕಟ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ತಾರ್ಕಿಕವಾಗಿ, ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯು ಅದರ ಜನರ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸಬೇಕು, ಏಕೆಂದರೆ ದೇಶವು ಅದನ್ನು ರೂಪಿಸುವವರನ್ನು ಹಿಂದಿಕ್ಕಿ ಮುನ್ನಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ದೇಶದ ಬಹುಪಾಲು ಜನರು ಕೆಲವು ಕೃತಕ ಪ್ರಗತಿಯ ಮಾಪಕದಲ್ಲಿ "ಹಿಂದುಳಿದಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕ ತಪ್ಪು ನಿರೂಪಣೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ಕೃತಕ ತಾರತಮ್ಯವನ್ನು

ಶಾಶ್ವತಗೊಳಿಸಲು, ಬಹುಪಾಲು ಜನರನ್ನು ಉದ್ದೇಶವೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅನಾನುಕೂಲ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಸಮಾಜದ ಆರಂಭದಿಂದಲೂ, ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಸವಲತ್ತು ಪಡೆದವರು ದುಡಿಯುವ ಜನರ ಶ್ರಮದ ಲಾಭವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತೆ ತಾರತಮ್ಯದ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಬಿತ್ತಲಾಯಿತು.

ಯಾರ ಶ್ರಮವು ಅನಿವಾರ್ಯವೋ ಆ ಜನರು ಒಗ್ಗಟ್ಟಿನಿಂದ ಒಂದಾದರೆ, ಸವಲತ್ತು ಪಡೆದ ಕೆಲವರು ಸಮಾಜದ ಬಹುಪಾಲು ಜನರ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವನ್ನು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ತಾರತಮ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಮೂಲಕ, ಅವರನ್ನು ಭಿದ್ರಗೊಂಡ, ದುರ್ಬಲ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಾಗಿ ಇಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ, ಅವರು ಶತಮಾನಗಳಿಂದ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ವಿರಳವಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಲು ಧೈರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವು ಆಳವಾಗಿ ಬೇರೂರಿರುವ, ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸದ ಹೊರತು ಈ ಮಾದರಿಯು ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ - ಮತ್ತು ಈ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯು ಜನರಲ್ಲಿದೆ. ದೇಶವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲು, ಮೊದಲು ಒಬ್ಬರು ತಮ್ಮನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಇದಕ್ಕೆ ಸ್ವತಂತ್ರ ಚಿಂತನೆಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಮನುಷ್ಯರಿಲ್ಲದೆ, ದೇಶದ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಅರ್ಥಹೀನ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಒಂದು ದೇಶದೊಳಗಿನ ಯಾವುದೇ ಮಾನವ ಕ್ರಿಯೆಗೆ, ಜನರು ಸ್ವತಃ ಜವಾಬ್ದಾರರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. "ನಾವು" ಎಂಬುದು "ನಾನು" ಎಂಬುದರ ಬಹುವಚನವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ನಾನು, ಸಾರಾಂಶದಲ್ಲಿ, ದೇಶ. ನಾನು ಅದನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ರಚಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನಿಲ್ಲದೆ, ದೇಶವಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ!

"ಅಂತಹ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕಲ್ಪನೆಯು ದೇಶದ ಪ್ರಸ್ತುತ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸುಧಾರಿಸಬಹುದೇ?" ಎಂದು ಯಾರಾದರೂ ಕೇಳಬಹುದು. "ನಾನು" ನಲ್ಲಿನ ಬದಲಾವಣೆಯು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲಿನ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದರಿಂದ ಉತ್ತರವು ಖಚಿತವಾದ ಹೌದು. ಆದರೂ, ಯಾರಾದರೂ ಆಕ್ಷೇಪಿಸಬಹುದು, "ಈ ಕಲ್ಪನೆಯು ತುಂಬಾ ಪ್ರಬಲವಾಗಿದ್ದರೆ, ಜನರ ದುಃಖವು ಬಹಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಇದಲ್ಲದೆ, ದೇಶವು ಗಣನೀಯವಾಗಿ ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧಿಸಿದೆ, ಬಾಹ್ಯಾಕಾಶ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿಯೂ ಗಮನಾರ್ಹ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ತರ್ಕದ

ಪ್ರಕಾರ, ಇದು ಜನರ ಜೀವನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಗಣನೀಯ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕು." ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿ, ಈ ಪ್ರಗತಿಯ ಪ್ರಯೋಜನಗಳನ್ನು ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಭಾಗ ಮಾತ್ರ ಅನುಭವಿಸುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಬಹುಪಾಲು ಜನರು ಹೊರಗಿಡಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ನಾವು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹಸಿವು, ಅಪೌಷ್ಟಿಕತೆ ಮತ್ತು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳು ಇನ್ನೂ ಬಹುಪಾಲು ಜನರಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿವೆ. ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಮೂಲ ಕಾರಣವೆಂದರೆ "ನಾನು ದೇಶ" ಎಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯು ಇನ್ನೂ ಸಮಾಜವನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸಿಲ್ಲ.

ಈ ಅರಿವಿನ ಕೊರತೆಯೇ ದೇಶದ ಶೋಚನೀಯ ಸ್ಥಿತಿಯು ಬದಲಾಗದಂತೆ ತಡೆಯುತ್ತದೆ. ಜನರು ಈ ಅರಿವಿಗೆ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡರೆ, ಅದು ನಿರ್ದಯ ಶೋಷಣೆಯ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಮಿಸಲಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಗಮನಾರ್ಹ ಪ್ರಕ್ಷುಬ್ಧತೆಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ತಡೆಯಲು, ಸಣ್ಣ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಶೋಷಕರು ಈ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕಾಲ್ಪನಿಕವೆಂದು ತಳ್ಳಿಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಜನರು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ನಿಜವಾದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದರೆ ಅವರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಭ್ರಷ್ಟ ಕಟ್ಟಡವು ಕಾಗದದ ಮನೆಯಂತೆ ಕುಸಿಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅವರು ಹೆದರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಸತ್ಯವೇನೆಂದರೆ ಈ ಕಲ್ಪನೆಯು ಕೇವಲ ಕಾಲ್ಪನಿಕವಲ್ಲ, ಆದರೆ ಈ ನಾಗರಿಕವೆಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಿತ್ತುಹಾಕಲು ಗಮನಾರ್ಹವಾಗಿ ಸರಳ ವಿಧಾನವಾಗಿದೆ. ಈ ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಮರೆಮಾಡಲು, ಆರಂಭದಿಂದಲೂ ಬಹುಪಾಲು ಜನರನ್ನು ಅನಕ್ಷರತೆ ಮತ್ತು ಬಡತನದ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಈಗ ಹೊರಬರುವ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ಸಮಯ ಬಂದಿದೆ ಮತ್ತು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಈ ಗುರಿಯತ್ತ ಶ್ರಮಿಸಬೇಕು, ಏಕೆಂದರೆ ನಾವು ಈ ದೇಶದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ರೂಪ!

ಈ ದೇಶದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಯನ್ನು ಸಂಕೀರ್ಣ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯಿಸದೆ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು, ಉತ್ಸಾಹಭರಿತ ಆಚರಣೆಯನ್ನು ಆಯೋಜಿಸುತ್ತಿರುವ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮನೆಯ ಹೋಲಿಕೆಯನ್ನು ಬಳಸೋಣ. ರಾತ್ರಿಯ ಸಮಯ, ಮನೆಯು ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗಿ ಬೆಳಗಿದೆ ಮತ್ತು ಅತಿಥಿಗಳು ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ, ದುರುದ್ದೇಶದಿಂದ, ಯಾರೋ ಮುಖ್ಯ ವಿದ್ಯುತ್ ಸರಬರಾಜನ್ನು ಕಡಿತಗೊಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇಡೀ ಮನೆಯು

ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ತಕ್ಷಣವೇ ಗೊಂದಲ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಜನರು ಭಯಭೀತರಾಗುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ, ಆದರೆ ಕತ್ತಲೆಯು ಅವರನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತದೆ, ಗೊಂದಲ ಮತ್ತು ಭಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರು ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಎಡವುತ್ತಾರೆ, ಪೀಠೋಪಕರಣಗಳು ಉರುಳುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಸಾಮಾನ್ಯ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆ ಆವರಿಸುತ್ತದೆ. ನಂತರ ಪ್ರಶ್ನೆ ಏನೆಂದರೆ: ನಾವು ಈ ಅಂತ್ಯವಿಲ್ಲದ ಗೊಂದಲದಿಂದ ಹೇಗೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ?

ವಿದ್ಯುತ್‌ನ ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲದವರಿಗೆ, ಈ ಗೊಂದಲವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವುದು ನಂಬಲಾಗದಷ್ಟು ಕಷ್ಟಕರವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಕೆಲವರು ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕೀಳುತನ ಮತ್ತು ಸ್ವಾರ್ಥದಂತಹ ನಕಾರಾತ್ಮಕ ಮಾನವ ಗುಣಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಪರಿಹಾರವು ಗಮನಾರ್ಹವಾಗಿ ಸರಳವಾಗಿದೆ: ಒಬ್ಬರು ಮುಖ್ಯ ವಿದ್ಯುತ್ ಸ್ವಿಚ್ ಅನ್ನು ಮತ್ತೆ "ಆನ್" ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಬೆಳಕಿನ ಮರುಕಳಿಸುವಿಕೆಯು ಕತ್ತಲೆಯಿಂದ ಉಂಟಾದ ಗೊಂದಲವನ್ನು ತಕ್ಷಣವೇ ಹೋಗಲಾಡಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂತೆಯೇ, ಈ ವಿಶಾಲ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿನ ಎಲ್ಲಾ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಮೂಲ ಕಾರಣವು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗಿನ ಅಜ್ಞಾನದ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದೆ. ಈ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ನಿರ್ಮೂಲನೆ ಮಾಡದ ಹೊರತು, ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಅನಿರೀಕ್ಷ್ಯವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ನಾವು ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ನೇಹಿತರೆಂದು ಪರಸ್ಪರ ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಶತ್ರುಗಳಂತೆ ಪರಸ್ಪರ ಹೋರಾಡುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ನಾವು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು: ಯಾರೂ ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಬೆಳಕನ್ನು ಆಫ್ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಮಾನವ ನಾಗರಿಕತೆಯ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ, ಸಂಪೂರ್ಣ ಅರಿವಿನ ಬೆಳಕು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಎಂದಿಗೂ ಆನ್ ಆಗಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಪ್ರಪಂಚದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜನರನ್ನು ಸ್ವತಂತ್ರ ಚಿಂತನೆಯಿಂದ ವಂಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ನಮ್ಮ ನಿಜವಾದ ಆಂತರಿಕ ಶಕ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಅರಿವು ಮೂಡಿಸುವ ಈ ಅಸಾಧ್ಯವೆಂದು ತೋರುವ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಾವು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸಮಯ ಈಗ ಬಂದಿದೆ.

ಮೊದಲಿಗೆ, ಈ ದೇಶದ ಹೆಸರನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸೋಣ. ಪ್ರಾಚೀನ ಕಾಲದಿಂದಲೂ, ಇದನ್ನು "ಭಾರತವರ್ಷ" ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಸಿಂಧೂ ನದಿಯ ದಡದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಾಗರಿಕತೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಿತು, ಇದನ್ನು ವಿದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಂಧೂ ಕಣಿವೆ ನಾಗರಿಕತೆ ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಯಿತು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಈ ನಾಗರಿಕತೆಯ ಉದಯಕ್ಕೂ ಮುಂಚೆಯೇ, ಮಹಾಕಾವ್ಯ ರಾಮಾಯಣದಲ್ಲಿನ ವಿವರಣೆಗಳಿಂದ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ, ಈ ಭೂಮಿಯ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಅತ್ಯಂತ ಮುಂದುವರಿದ ನಾಗರಿಕತೆ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿತ್ತು. ಆದರೂ, ವಿದೇಶಿ ಆಕ್ರಮಣಕಾರರು, ತಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ, ಇಡೀ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಒಳಗೊಳ್ಳಲು "ಸಿಂಧೂ ಕಣಿವೆ ನಾಗರಿಕತೆ" ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದರು ಮತ್ತು ದೇಶಕ್ಕೆ "ಇಂಡಿಯಾ" ಎಂದು ಹೆಸರಿಸಿದರು. ವಿಚಿತ್ರವೆಂದರೆ, "ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ"ದ ನಂತರವೂ, ಈ ಮಹಾನ್ ಪ್ರಾಚೀನ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ "ಇಂಡಿಯಾ" ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಬಹು ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ, ಒಂದೇ ಭೂಮಿಯು ಹೇಗೆ ಎರಡು ಅಧಿಕೃತ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಬಹುದು: "ಇಂಡಿಯಾ" ಮತ್ತು "ಭಾರತ"?

ನಮ್ಮ ಆಳವಾಗಿ ಬೇರೂರಿರುವ ದಾಸ್ಯದ ಸ್ವಪ್ನ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಕಾಣಬಹುದು, ಅಲ್ಲಿ ದೇಶವನ್ನು "ಇಂಡಿಯಾ, ಅಂದರೆ ಭಾರತ" ಎಂದು ಹೆಸರಿಸಲಾಗಿದೆ. "ಭಾರತ, ಅಂದರೆ ಇಂಡಿಯಾ" ಎಂದು ಪದಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸದಿರುವುದು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಆಡಳಿತಗಾರರ ಅನುಕೂಲಕ್ಕಾಗಿ "ಇಂಡಿಯಾ" ಎಂಬ ಹೆಸರಿಗೆ ಆದ್ಯತೆ ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ನಾವು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸ್ವತಂತ್ರರೆಂದು ಘೋಷಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ, ನಾವು "ಇಂಡಿಯಾ"ವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿ, ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಏಕೈಕ ಹೆಸರಾಗಿ "ಭಾರತ"ವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅನೇಕರು "ಮಹಾಭಾರತ"ವನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಆದರೆ ಯಾರೂ "ಮಹಾಇಂಡಿಯಾ" ಎಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ಯಾವುದನ್ನೂ ಕೇಳಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಭಾರತದಿಂದ "ಇಂಡಿಯಾ" ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಬಹಿಷ್ಕರಿಸೋಣ, ಏಕೆಂದರೆ ಇದು ನಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ಗುಲಾಮಗಿರಿಯ ಗುರುತಲ್ಲದೆ ಬೇರೇನೂ ಅಲ್ಲ.

ನಿಜವಾದ ಅರಿವಿನ ದೀಪವನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಬೆಳಗಿಸದ ಕಾರಣ, ಜನರು ನಿಜವಾದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಅನುಭವಿಸಿಲ್ಲ. ಸಂಘಟಿತ ಸಮಾಜದ ಆರಂಭದಿಂದಲೂ, ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು "ರಾಜ"ನ

ಕೈಯಲ್ಲಿ ವಹಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅವನ ಆಜ್ಞೆಗಳು ಕಾನೂನಾದವು; ಅವನ ಮಾತು ಅಂತಿಮವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಾನೂನುಗಳ ಮೂಲವೆಂದು ಭಾವಿಸಲಾದ ರಾಜನ "ರಾಜತ್ವ"ವು ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಅಕ್ರಮವಾಗಿದೆ ಎಂದು ನಾವು ಗುರುತಿಸಲು ವಿಫಲರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ನಾವು ಪುನರುಚ್ಚರಿಸೋಣ: ನಾವು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಸಂಕೀರ್ಣ ಅಥವಾ ಸೊಗಸಾದ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯಿಸದೆ ನೇರವಾಗಿ ಪರಿಹರಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಇದನ್ನು ವಿವರಿಸಲು, ಮಾನವ ಸಮಾಜದ ರಚನೆಗೂ ಮುಂಚೆಯೇ, ಇತಿಹಾಸಪೂರ್ವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಒಂದು ಸಣ್ಣ ನದಿ ಹರಿಯುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅದರ ದಡದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾವಿನ ಮರ ನಿಂತಿದೆ. ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು ಮರವನ್ನು ಹತ್ತುತ್ತಿದ್ದಾನೆ, ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕೀಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ, ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು ಮೀನು ಹಿಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಮೂರನೆಯ ಮನುಷ್ಯನು ನಂತರ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅವರನ್ನು ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಗಮನಿಸಿದ ನಂತರ, ಅವನು ಮರದಲ್ಲಿರುವ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ, "ನೀವು ಏನು ಕೀಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ, ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತ?" ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾನೆ. ಮನುಷ್ಯನು ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾನೆ, "ಹಣ್ಣುಗಳು. ನೀವು ಒಂದನ್ನು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲು ಬಯಸುತ್ತೀರಾ?" ಅಪರಿಚಿತನು ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಅದು ರುಚಿಕರವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ, "ಮಾವಿನ-ಮನುಷ್ಯ"ನಿಗೆ ಧನ್ಯವಾದ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ನಂತರ ಮೀನುಗಾರನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಅದೇ ರೀತಿಯ ವಿನಿಮಯದ ನಂತರ, ಅವನು ಮೀನನ್ನು ಉಡುಗೊರೆಯಾಗಿ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು "ಮೀನು-ಮನುಷ್ಯ"ನಿಗೆ ಧನ್ಯವಾದ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ.

ಮರುದಿನ, ಅಪರಿಚಿತನು ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನೊಂದಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಾನೆ. ಅವರು ಮೊದಲು ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣು ಕೀಳುವವನನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗುತ್ತಾರೆ. ಹೊಸಬನು ಸಹ ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣನ್ನು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ತಿಳಿದ ನಂತರ, ಮರದಲ್ಲಿರುವ ಮನುಷ್ಯನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ತನ್ನ ಹಣ್ಣನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ, ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಗೌರವವೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾನೆ. ನಂತರ ಅವರು ಮೀನು ಹಿಡಿಯುವವನೊಂದಿಗೆ ಅದೇ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಪುನರಾವರ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಯಾವುದೇ ಶ್ರಮವಿಲ್ಲದೆ ಮಾವು ಮತ್ತು ಮೀನುಗಳನ್ನು ಸೇವಿಸುವ ಮೂಲಕ, ಅಪರಿಚಿತರು

ದುಡಿಯುವವರಿಗಿಂತ ಸುಮಾರು ದ್ವಿಗುಣ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ. ದುಡಿಯುವವರು ಮರವನ್ನು ಹತ್ತುವುದು ಅಥವಾ ಮೀನು ಹಿಡಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಶಕ್ತಿಯ ಸುಮಾರು ಅರ್ಧದಷ್ಟು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಆದರೆ ಅಪರಿಚಿತರು ಯಾವುದನ್ನೂ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ, ವಂಚನೆಯ ಮೂಲಕ, ಮೂರನೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಇತರರ ಶ್ರಮದ ಫಲವನ್ನು ಸೇವಿಸುವ ಮೂಲಕ ಕ್ರಮೇಣ ಹೆಚ್ಚು ಶಕ್ತಿಯುತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಭಾವ ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆ, ಜನರು ಅವನಿಗೆ ಭಯಪಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ. ಒಮ್ಮೆ ದಾನವಾಗಿ ನೀಡಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದು ಕಾಲಾನಂತರದಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯ "ರಕ್ಷಣಾ ಹಣ"ವಾಗುತ್ತದೆ, ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಕಾನೂನು ರೂಪಿಸುವವನು ಮತ್ತು ರಾಜನನ್ನಾಗಿ ಸ್ಥಾಪಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು "ಕಾನೂನಿನ ಆಳ್ವಿಕೆ"ಯ ಸೋಗಿನಲ್ಲಿ ರಾಜನಿಂದ ಜನರ ಶೋಷಣೆಯ ಆರಂಭವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಈ ಕುತಂತ್ರ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ವಂಚನೆಯ ಮೂಲಕ ತನ್ನ "ರಾಜತ್ವ"ವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು - ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಕಾನೂನುಬಾಹಿರವಾಗಿ. ಸದ್ಭಾವನೆಯಿಂದ ನೀಡಲ್ಪಟ್ಟ ದಾನ ಕಾರ್ಯಗಳಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದದ್ದು ಬಲವಂತದ ಆದಾಯ ಸಂಗ್ರಹಣೆ ಅಥವಾ ತೆರಿಗೆಗಳಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆಯಾಯಿತು. ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಿಂದ ಈ ತೆರಿಗೆಗಳ ಸುಗಮ ಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಾಲಾನಂತರದಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈಗ ಧರ್ಮಗ್ರಂಥದ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಏರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಅಂತಹ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರ ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. "ಬಲವೇ ಸರಿ" ಎಂಬುದು ಪ್ರಚಲಿತ ತತ್ವವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ರಾಜನು ಯಾವುದೇ ತಪ್ಪು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಯಾವಾಗಲೂ ಪ್ರಶ್ನಾತೀತವಾಗಿ ಸರಿ ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾರ್ವಭೌಮನ ಆಜ್ಞೆಯು ಕಾನೂನಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಕಾನೂನು ಪಾಲಿಸುವ ಪ್ರಜೆಗಳು ರಾಜನಿಗೆ ವಿಧೇಯರಾಗಲು ಬದ್ಧರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ಜನರು ರಾಜನ ಸಾರ್ವಭೌಮತ್ವವನ್ನು ಸ್ವಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಲಿಲ್ಲ; ಅವರನ್ನು ಬಲವಂತದ ಮೂಲಕ submission ಗೆ ಒಳಪಡಿಸಲಾಯಿತು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ರಾಜನು ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿಧೇಯ ಪ್ರಜೆಗಳ ಉಪಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಪ್ರಜೆಗಳು ತಾವೇ

ಎಲ್ಲಾ ಶಕ್ತಿಯ ನಿಜವಾದ ಮೂಲವೆಂದು, ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಸಮಾನರು ಮತ್ತು ಒಂದೇ ಮಾನವ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರೆಂದು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲು ವಿಫಲರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ಅಂಶವು ಈ ಶೋಷಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಆರಂಭದಿಂದಲೂ ಅವರಲ್ಲಿ ವಿಭಜನೆಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದೆ. ಶ್ರೀಮಂತ ಮತ್ತು ಬಡವರು, ವಿದ್ಯಾವಂತರು ಮತ್ತು ಅವಿದ್ಯಾವಂತರು, ಉನ್ನತ ಮತ್ತು ಕೆಳಮಟ್ಟದ ವೃತ್ತಾಸಗಳನ್ನು ಮೀರಿ, ವಿವಿಧ ಧರ್ಮಗಳು, ಜಾತಿಗಳು ಮತ್ತು ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಇತರ ಕೃತಕ ವರ್ಗಗಳನ್ನು ನಿಖರವಾಗಿ ರಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ, ಜನರು ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಗುಂಪುಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಎಂದಿಗೂ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಮತ್ತು ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದ ವಿಭಾಗಗಳು. ಮುಗ್ಧ ಪ್ರಜೆಗಳು, ಅರ್ಥಹೀನ ಆಂತರಿಕ ಕಲಹಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದರು, ರಾಜನ ಈ ಕುತಂತ್ರ ಕುಶಲತೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ವಿಫಲರಾದರು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವದ ಬಾಹುಗಳು ಮಾನವ ಸಮಾಜವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡವು. ಇದರ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ, "ಬಡವ" ಎಂಬ ಪದವು ತಪ್ಪು ಹೆಸರು ಎಂದು ಗುರುತಿಸುವುದು ಮುಖ್ಯ. ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕವಾಗಿ, ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ದೈನಂದಿನ ಮೂಲಭೂತ ಬದುಕಿಗಾಗಿ ಹೋರಾಡಿದರೆ - ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಕಲ್ಲಿದ್ದಲು ಗಣಿಗಾರ - ಅವರನ್ನು "ಬಡವ" ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿದಿನ ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಪಣಕ್ಕಿಟ್ಟು, ಅವನು ಕಲ್ಲಿದ್ದಲು ಗಣಿಗಾರಿಕೆಗೆ ಗಣಿಗೆ ಇಳಿಯುತ್ತಾನೆ. ಕಲ್ಲಿದ್ದಲು ಇಲ್ಲದೆ, ಕಲ್ಲಿದ್ದಲು ಆಧಾರಿತ ವಿದ್ಯುತ್ ಸ್ಥಾವರಗಳು ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಕಲ್ಲಿದ್ದಲನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುವ ಬೃಹತ್ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಅಂತಿಮವಾಗಿ, ಈ ಅಪಾರ ಸಂಪತ್ತಿನ ನಿಜವಾದ ಮೂಲವೆಂದರೆ ಆ "ಬಡ" ಕಾರ್ಮಿಕ. ಹಾಗಾದರೆ, ಅಂತಹ ಬೃಹತ್ ಸಂಪತ್ತಿನ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನನ್ನು "ಬಡವ" ಎಂದು ಹೇಗೆ ಕರೆಯಲು ನಾವು ಧೈರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ?

ಈಗ "ಅವಿದ್ಯಾವಂತ" ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸೋಣ. ನಾವು, ಸ್ವಯಂ-ಘೋಷಿತ "ವಿದ್ಯಾವಂತ" ಜನರು, ರೈತ ಅಥವಾ ಚಮ್ಮಾರನನ್ನು ಅವಿದ್ಯಾವಂತ ಎಂದು ಹೇಗೆ ಕರೆಯಬಹುದು? ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಹೆಮ್ಮೆಪಡುವ ನಾವು, ರೈತ ಅಥವಾ ಚಮ್ಮಾರನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಮಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಹೊಳೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ, ಅವರ ಕೌಶಲ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಹ

ಅನಕ್ಷರಸ್ಥರಲ್ಲವೇ? ಅವರು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಔಪಚಾರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದಿಲ್ಲ ಏಕೆಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಅಂತಹ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಯಾರೊಬ್ಬರ ಕಾಲನ್ನು ಮುರಿದು ನಂತರ ಅವನ "ದುರದೃಷ್ಟ" ಕ್ಯಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಕರುಣಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇದು ಸಮಾನವಾಗಿದೆ.

ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ನಂತರ ಸ್ವಯಂ-ಘೋಷಿತ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಅನುಸರಿಸಿತು. ರಾಜನ ಶಕ್ತಿಯ ಮೇಲಿನ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚಿನಿಂದ ಪ್ರೇರಿತರಾದ ಕೆಲವು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಂಚು ಮಾಡಿದರು. ನಿಜವಾದ ಶಕ್ತಿಯು ಜನರೊಂದಿಗೆ ಇದೆ ಎಂದು ಅವರು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡರು, ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು "ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ"ದಲ್ಲಿ "ಡೆಮೋಸ್" (ಜನರು) ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಬಳಸಿದರು, ಜನರು ನೇರವಾಗಿ ದೇಶದ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ವಾಸ್ತವವೆಂದರೆ "ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ"ವು ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವದ ಮತ್ತೊಂದು ರೂಪವಾಗಿದೆ. ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಒಬ್ಬನೇ ರಾಜನ ಬದಲು "ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ"ದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ "ಮಂತ್ರಿಗಳು" ಇರುವುದು ಒಂದೇ ವ್ಯತ್ಯಾಸ.

ರಾಜನ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸಲು ಗುಲಾಮಗಿರಿಯ ಸಂಕೋಲೆಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದಂತೆಯೇ, ಸ್ವಯಂ-ಘೋಷಿತ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ, ಜನರ ನಿರಂತರ ಲೂಟಿಯನ್ನು ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವದ ಕಾಲದ ಎಲ್ಲಾ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ರಾಜಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿರುವಂತೆ, ಸಂಪತ್ತಿನ ಪೂರೈಕೆದಾರರಾಗಿ ಜನರ ಪಾತ್ರವು ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿದಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ "ನಾವೆಲ್ಲರೂ ರಾಜರು" ಎಂಬ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಲಾದ ಕಲ್ಪನೆಯು ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಆಧಾರವಿಲ್ಲದ ಶುದ್ಧ ಕಾವ್ಯದ ಕಲ್ಪನೆ. "ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ"ದಲ್ಲಿ, ಜನರ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ದೇಶದ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು "ನಿರ್ದೇಶಿಸುತ್ತಾರೆ" ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕವಾಗಿ, ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿದ ಕೆಲವು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ದೇಶವನ್ನು "ಆಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ". ನಾವು ಇನ್ನೂ "ಆಡಳಿತ ಪಕ್ಷ" ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಕಾಕತಾಳೀಯವಲ್ಲ. "ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ"ವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ ನಂತರ

"ಆಡಳಿತಗಾರರು" ಹೇಗೆ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರಬಹುದು ಅಥವಾ "ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ"ದಲ್ಲಿ "ಸರ್ಕಾರ" ಎಂಬ ಪದದ ಪ್ರಸ್ತುತತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಯಾರೂ ಪ್ರಶ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಜನತಾ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ಕಾಯಿದೆ, ೧೯೫೧ ರ ಪ್ರಕಾರ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಚುನಾವಣೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತವೆ, ಆದರೆ ಈ ಚುನಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ "ಸ್ಪರ್ಧಿಸುವವರು" ಜನರ ನಿಜವಾದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಲ್ಲ. ಬಹುತೇಕ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ, ಅವರು ಒಂದು ಅಥವಾ ಇನ್ನೊಂದು ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷದಿಂದ ನಿಯಂತ್ರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಅವರ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಪಕ್ಷದೊಂದಿಗೆ ಇರುತ್ತದೆ, ಜನರೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಚುನಾವಣಾ ಅಭ್ಯರ್ಥಿಗಳು ದೇಶದ ನಾಗರಿಕರ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕೆ ಆದ್ಯತೆ ನೀಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುವುದು ಸಮಂಜಸವಾಗಿದೆ. ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳು ಈ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ, ಸುಸ್ಪಷ್ಟ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವುದು ಸಹ ಸಮಂಜಸವಾಗಿದೆ. ಇದು ನಿಜವಾಗಿದ್ದರೆ, ಚುನಾವಣೆಗಳನ್ನು "ಗೆಲ್ಲಲು" ಇಂತಹ ತೀವ್ರ ಪೈಪೋಟಿ ಏಕೆ ಇದೆ? ಒಂದು ಸರಳ ಹೋಲಿಕೆಯನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಿ: ಹಲವಾರು ಜನರು ಮನೆಯನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಲು ಉತ್ತಮ ಬಣ್ಣದ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಒಬ್ಬರು ಬಿಳಿ, ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಗುಲಾಬಿ ಮತ್ತು ಮೂರನೆಯವರು ಬೂದು ಬಣ್ಣವನ್ನು ಸೂಚಿಸಬಹುದು. ಆದರೂ, ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಮನೆಯನ್ನು ಸುಂದರವಾಗಿ ಕಾಣುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಸಾಮಾನ್ಯ ಗುರಿಯನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಶತ್ರುಗಳಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ರಾಜಕೀಯದಲ್ಲಿ ಇದೇ ಸಹಯೋಗದ ಮನೋಭಾವ ಏಕೆ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿಲ್ಲ? ಪರಸ್ಪರ ವೈರತ್ವವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಶೋಷಕ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಶಾಶ್ವತಗೊಳಿಸಲು ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದು ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ, ರಾಜ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಮೂಲಭೂತ ಬದಲಾವಣೆಯಿಲ್ಲದೆ, ನಿಜವಾದ ಪ್ರಗತಿ ಮತ್ತು ಜನರ ಸ್ಥಿತಿಯ ಸುಧಾರಣೆ ಅಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಈ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು, ನಾವು ಮೊದಲು ನಮ್ಮ ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳ ಮೂಲಗಳನ್ನು ತೊಡೆದುಹಾಕಬೇಕು.

ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಇಡೀ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಜಡತ್ವವನ್ನು ಹೇಗೆ ಬದಲಾಯಿಸಬಹುದು ಎಂದು ನಾವು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಡುತ್ತೇವೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ದೇಶದ ಪ್ರಸ್ತುತ ಸ್ಥಿತಿಯು ನಮ್ಮ ಸಾಮೂಹಿಕ ನಿಷ್ಕ್ರಿಯತೆಯ ನೇರ ಪರಿಣಾಮ

ಎಂದು ನಾವು ಗುರುತಿಸಲು ವಿಫಲರಾಗುತ್ತೇವೆ. ನಾವು ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ನಂತರ ಈ ಜಡತ್ವವು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ನಾನು ಒಬ್ಬಂಟಿಯಲ್ಲ. ಒಂದು ಬಿಲಿಯನ್ ಮುನ್ನೂರು ಮಿಲಿಯನ್‌ಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು "ನಾನು"ಗಳು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಇಂದಿನ "ಭಾರತ"ವನ್ನು ರೂಪಿಸುತ್ತವೆ. ಮಾನವ ದೇಹವನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಕೋಶಗಳಂತೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು "ನಾನು" ಇತರರೊಂದಿಗೆ ನಿಕಟವಾಗಿ ಸಂಪರ್ಕ ಹೊಂದಿದೆ. ದೇಹವು ಗಾಯಗೊಂಡಾಗ, ಇಡೀ ದೇಹವು ಒಂದೇ ಬಾರಿಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಟ್ರಿಲಿಯನ್ ಕೋಶಗಳು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಆಕ್ರಮಣದ ವಿರುದ್ಧ ರಕ್ಷಿಸಲು ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತವೆ. ಇತರ ಕೋಶಗಳಿಗೆ ಸಂಪರ್ಕ ಹೊಂದಿದಾಗ ಒಂದು ಕೋಶದ ಅಪಾರ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಇದು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂತೆಯೇ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಅಪಾರ ಶಕ್ತಿಯ ವಿಶಾಲ ಭಂಡಾರವಾಗಿದ್ದೇವೆ, ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ನಮಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ.

ಈ ಭೂಮಿಯ ಎಲ್ಲಾ ಜನರು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಕುಟುಂಬದ ಸದಸ್ಯರು ಮತ್ತು ನಾವು ಪರಸ್ಪರ ಪೂರಕವಾಗಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಅರಿತುಕೊಂಡಾಗ, ನಮ್ಮ ಸಾಮೂಹಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಜಾಗೃತವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರ್ಶ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರಕ್ಕೆ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲದಂತೆಯೇ, ದೇಶದಲ್ಲಿ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರಲು ಯಾವುದೇ ಕಾರಣವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಕುಟುಂಬದ ಎಲ್ಲಾ ಸದಸ್ಯರು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆಯೇ, ದೇಶದ ಯಾವುದೇ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವಿಸುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನೂ ನಾವು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಯಾರೂ ಹಸಿವಿನಿಂದ ಬಳಲುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ದ್ವೇಷ, ಅಸೂಯೆ ಅಥವಾ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚಿನ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮೂಲನೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮಾನವೀಯತೆಯ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಅತ್ಯುನ್ನತವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವುದರಿಂದ, ಹಣವು ಅಧೀನ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿರಬೇಕು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ವಿರುದ್ಧ ಸತ್ಯ, ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಹಣದ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮರುಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಮಾಡಬೇಕು. ಮಾನವೀಯತೆಗಿಂತ ಯಾವುದೂ ಮೇಲಿರಬಾರದು, ಹಣವೂ ಸಹ ಅಲ್ಲ. "ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ"ವು ತಪ್ಪು ಹೆಸರಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಈ ಆದರ್ಶ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ

ಹೊಸ ಹೆಸರನ್ನು ನೀಡೋಣ. ಜನರ ಅಸ್ತಿತ್ವವು ದೇಶವನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದರಿಂದ, ಅಂತಹ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ, ದೇಶದ ನಿರ್ವಹಣೆಯ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅಂಶದಲ್ಲೂ ಜನರು ಸರ್ವೋಚ್ಚ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಸೂಚಿಸಲು ನಾವು ಬಂಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ "ಗಣಸತ್ತಾ" ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ್ದೇವೆ.

ಸ್ವಯಂ-ಘೋಷಿತ "ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ"ದಲ್ಲಿ, ಜನರ ಪಾತ್ರವು "ಮತದಾರರು" ಅಥವಾ "ಚುನಾಯಿಸುವವರು" ಎಂಬ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿದೆ, ಆದರೆ ಅವರನ್ನು ಆಳುವ ನಿಜವಾದ ಅಧಿಕಾರವು "ಚುನಾಯಿತ" ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು "ಚುನಾಯಿತರಾದ" ನಂತರ - ಯಾವುದೇ ವಿಧಾನದಿಂದ, ನ್ಯಾಯಯುತ ಅಥವಾ ಅನ್ಯಾಯಯುತ - ಅವರು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸಂಪೂರ್ಣ ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಜನರು ತಮ್ಮ ದುರದೃಷ್ಟದ ಕೇವಲ ಮೌನ ವೀಕ್ಷಕರಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಗಣಸತ್ತಾದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ, ಈ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಚುನಾವಣೆಯ ನಂತರವೂ ಜನರು ತಮ್ಮ ನಿಜವಾದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಚಲಾಯಿಸುತ್ತಾರೆ. ಚುನಾಯಿತ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ಮತದಾರರ ಇಚ್ಛೆಯಂತೆ ಮಾತ್ರ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸೂಕ್ತ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಂದ ಚುನಾವಣಾ ಕಾನೂನಿಗೆ ಸೂಕ್ತ ತಿದ್ದುಪಡಿಯನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರರ್ಥ ಜನರು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಚುನಾಯಿತ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯನ್ನು ಹಿಂಪಡೆಯುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ, ಇದು ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರವನ್ನು ಅದರ ಮೂಲದಲ್ಲಿಯೇ ನಿರ್ಮೂಲನೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಹಿಂಪಡೆಯುವಿಕೆಯ ಸಾಧ್ಯತೆಯು ಸಹ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿರುವವರಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟ ಸಂದೇಶವನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವ ಮೂಲಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಮನಾರ್ಹವಾಗಿ ಸುಧಾರಿಸುತ್ತದೆ.

ಗಣಸತ್ತಾವು ದೃಢವಾಗಿ ಸ್ಥಾಪಿತವಾದ ನಂತರ, ನಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಇತರರ ಯೋಗಕ್ಷೇಮವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ ಎಂದು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಕ್ರಮೇಣ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ನಾವು

ಬೇರೆಯವರಿಗಿಂತ ಮೇಲೂ ಅಲ್ಲ ಕೆಳಗೂ ಅಲ್ಲ; ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಸಮಾನವಾಗಿ ಮುಖ್ಯ. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ಮಾನವ ದೇಹದ ಟ್ರಿಲಿಯನ್ ಕೋಶಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ವೈರತ್ವವಿಲ್ಲದಂತೆಯೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ವೈರತ್ವವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾಲು, ಮೆದುಳು ಮತ್ತು ದೇಹದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಾಗವು ಒಂದೇ ಕೋಶಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದೆ ಎಂದು ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ಅವುಗಳನ್ನು ಸಮಾನವಾಗಿ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ಸುತ್ತದೆ. ಆದರೂ, ಈ ನೈಸರ್ಗಿಕ ಸಾಮರಸ್ಯವು ಮಾನವ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾರಣ ಸರಳವಾಗಿದೆ: ಅನಾದಿ ಕಾಲದಿಂದಲೂ, ಜನರು ಒಂದಾಗುವುದನ್ನು ತಡೆಯಲು, "ರಾಜರು" ಮೇಲ್ನೋಟದ ಲೇಬಲ್‌ಗಳು ಮತ್ತು ವರ್ಗೀಕರಣಗಳ ಮೂಲಕ ಕೃತಕವಾಗಿ ವಿಭಾಗಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಿಜವಾದ ಮಾನವನು "ವಿವಿಧತೆಯಲ್ಲಿ ಏಕತೆ" ಎಂಬ ತಪ್ಪುದಾರಿಗೆಳೆಯುವ, ಬಹು-ಬಣ್ಣದ ಘೋಷಣೆಯ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಮರೆಯಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಈ ನಿಜವಾದ ಮಾನವನು ಎಚ್ಚರಗೊಂಡು ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಾಗ, ಗಣಸತ್ತಾವು ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಗಣಸತ್ತಾದಲ್ಲಿ ಪ್ರಪಂಚದ ಭವಿಷ್ಯವಿದೆ.

ಅಂತಹ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು, "ಮೈ ಹೀ ಭಾರತ್" (ನಾನು ಭಾರತ್) ಎಂಬ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷವನ್ನು ರಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಭೂಮಿಯ ಎಲ್ಲಾ ಜನರು ಒಂದೇ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರು ಎಂದು ನಮಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ನಾವೆಲ್ಲರೂ ದೇಶದ ಒಟ್ಟಾರೆ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಬಯಸುವುದರಿಂದ ಯಾವುದೇ ನಿಜವಾದ ಅಡೆತಡೆಗಳು ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ದಯವಿಟ್ಟು ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳಿ ಮತ್ತು ನಾವು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಮುನ್ನಡೆಯೋಣ. ಈ ದೇಶದ ಭವಿಷ್ಯ - ಅದು ನಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯವೂ ಆಗಿದೆ - ನಾವು ಅದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವಂತೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ, ಏಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮಿಲ್ಲದೆ - ನನ್ನಿಲ್ಲದೆ - ಭಾರತ್ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿಲ್ಲ.

ಮೈ ಹೀ ಭಾರತ್!

ಮೈ ಹೀ ಭಾರತ್ ಸಂವಿಧಾನದಿಂದ ಒಂದು ಆಯ್ಕೆ ಭಾಗ

ವಿಧಿ II. ಗುರಿಗಳು ಮತ್ತು ಉದ್ದೇಶಗಳು

ಪಕ್ಷದ ಕೇಂದ್ರ ಗುರಿ ಮತ್ತು ಉದ್ದೇಶವು ಭಾರತದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಒಂದೇ ದೊಡ್ಡ ಕುಟುಂಬವಾಗಿ ಸಂಯೋಜಿಸುವುದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹೇಳಲಾದ ಕುಟುಂಬದ ಎಲ್ಲಾ ಸದಸ್ಯರನ್ನು ಧರ್ಮ, ಜನಾಂಗ, ಜಾತಿ, ಲಿಂಗ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಅವರ ಮೇಲೆ ಹೇರಲಾದ ಯಾವುದೇ ಬಾಹ್ಯ ಮತ್ತು ಕೃತಕ ಭೇದಗಳನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸದೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾನರಾದ ವೈಯಕ್ತಿಕ ನೈಸರ್ಗಿಕ ಮನುಷ್ಯರನ್ನಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಅವರನ್ನು ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ತಮ್ಮೊಳಗೆ ವಿಭಜಿಸುತ್ತದೆ.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಮನುಷ್ಯರ ಸಂಕಟಗಳಿಗೆ ಮೂಲ ಕಾರಣವೆಂದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಅಪಾರ ಬಹುಪಾಲು ಜನರನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ನಿರ್ಧಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ದೂರವಿರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಪಕ್ಷವು ದೃಢವಾಗಿ ನಂಬುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಜನರು ಉಳಿದ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಬುದ್ಧಿವಂತ ಮನುಷ್ಯರಿಗಿಂತ ಕೇವಲ ಸಂಖ್ಯೆಗಳಾಗಿ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿ ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಆಯ್ಕೆಯ ಪ್ರಕಾರ ದೇಶದ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ಕುಶಲತೆಯಿಂದ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಯಾವುದೇ ಭೌತಿಕ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸದೆ ದಶಕಗಳು ಕಳೆದಿರುವುದರಿಂದ, ಭಾರತವು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾಗುವಂತೆ ಜನರು ಸ್ವತಃ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ನೇರ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಸಮಯ ಬಂದಿದೆ.

ಮಾನವ ನಿವಾಸಿಗಳ ಉಪಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಮಾತ್ರ, ಒಂದು ಪ್ರದೇಶವು ದೇಶವಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ಹೀಗಾಗಿ ಈ ದೇಶದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಸಮಾನಾರ್ಥಕವಾಗಿದೆ. ತಾನೇ ಭಾರತ ಎಂಬ ಅರಿವಿನಿಂದ, ರಾಷ್ಟ್ರ ನಿರ್ಮಾಣದ ಪವಿತ್ರ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಮುಂದೆ ಬರಲು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಅಪಾರ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ತುಂಬಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ, ಪಕ್ಷದ ಹೆಸರು "ಮೈ ಹೀ ಭಾರತ್".

ಈ ಕೇಂದ್ರ ವಿಷಯದಿಂದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಪಕ್ಷವು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕ್ರಮವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ:

ಸ್ವತಂತ್ರ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸಾರ್ವಭೌಮತ್ವಕ್ಕೆ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಗೌರವವನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಅವರಲ್ಲರೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಸ್ಪಷ್ಟ ಆಜ್ಞೆಯಿಲ್ಲದೆ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಏನೂ ಚಲಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಈ ಭೂಮಿಯ ಒಡೆಯರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಎಂದು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು;

ಬಡತನ, ಅನಕ್ಷರತೆ, ಸಾಮಾಜಿಕ ತಾರತಮ್ಯಗಳು ಇತ್ಯಾದಿ, ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ನಡುವೆ ವೈರತ್ವವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವ ಘರ್ಷಣೆಯ ಅಂಶಗಳಾಗಿವೆ, ಶೋಷಣೆಗಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಶಾಶ್ವತ ದಾಸ್ಯದಲ್ಲಿಡಲು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ರಚಿಸಲಾಗಿದೆ;

ಬಡವರು ಎಂದು ವಿವರಿಸಲಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಬಡವನಲ್ಲ, ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ, ಅವನು ಸಂಪತ್ತಿನ ಏಕೈಕ ಮೂಲ;

ಸ್ವಯಂ-ಘೋಷಿತ "ಕಾನೂನುಗಳು" ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಆಳ್ವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಜೆಗಳ ದಾಸ್ಯದ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಜನರು ಸ್ವತಂತ್ರರು ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದ್ದರೂ, ಅದರ ಎಲ್ಲಾ ರಕ್ತ ಹೀರುವ ಬಾಹುಗಳೊಂದಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ಬಲದಿಂದ ಇನ್ನೂ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿವೆ; ಮತ್ತು

ಯಾವುದೇ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಜನರ ಸಾಮಾನ್ಯ ಆಸೆಗಳಿಗೆ ಅಧೀನವಾಗಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ಪ್ರಾಬಲ್ಯದ ಸಾಧನವಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಮತ್ತಷ್ಟು ಅರಿತುಕೊಂಡು, ಮೈ ಹೀ ಭಾರತ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಭಾರತದ ನಿವಾಸಿಯನ್ನು ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಬಲ ಮತ್ತು ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದ ಸ್ಥಾನದಿಂದ ದೇಶದ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಕರೆ ನೀಡುವ ಮೂಲಕ ಪ್ರಚಲಿತ ಸಾಮಾಜಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ, ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಕಾನೂನು ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸುವಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತದೆ.

